உ
சிவமயம்

செந்தமிழ்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

"எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-ருக.] ஜய-வரு—பங்குனி-மீ [பகுதி-டு
Vol. 51. March-April—1955. No. 5.

உள்ளுறை

மனோன்மணீயம்: 129
திரு. கா. அப்பனையங்கார்

ரோட்டரி சங்கத்தின் நோக்கங்களும் அதன் வளர்ச்சியும்: 135
கருமுத்து, தி. சுந்தரம்

வள்ளுவர் கண்ட இன்பம்: 143
ஒளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை

ஐந்திணை அமுதம் 148
டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்

மொழி வளர்ச்சி—அரசியலாதரவு: 156
அ. திருமலைமுத்துசாமி.

மதிப்புரை 159

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] [தனிப்பிரதி அணா—8.
வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 4—8—0.

1955

"செந்தமிழ்" ஆசிரியர் குழு:

1. திரு. சித்தாந்த கலாநிதி, பேராசிரியர், ஒளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை. (தலைவர்)

2. திரு. பேராசிரியர், செந்நாவலர், ஆ. கார்மேகக்கோனர், மதுரை.

3. டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார் M. A. M. O. L. L. T Ph. D.
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

4. திரு. பேராசிரியர், டி. ஜோதிமுத்து M. A., B. D.
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை.

5. திரு. நா. அப்பனையங்கார், ஆசிரியர், தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை.

6. திரு. முகம்மது சுல்தான் அவர்கள், M. A. B. L.
வழக்குரைஞர்-மதுரை.

7. திரு. வி சண்முகசுந்தரம் அவர்கள், M. A. B. L.
செயலாளர், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
அரசாங்க வழக்குரைஞர், மதுரை.

8. திரு. சி. பழநியப்பன் அவர்கள்.
தலைவர், மதுரைத் திருவள்ளுவர் கழகம், மதுரை.

உ

கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

தொகுதி—௫௧.] ஜய-௵—பங்குனி௴ [பகுதி—௫.

Vol. 51. March-April—1955. No. 5.

மனோன்மணீயம்

திரு. நா. அப்பனையங்கார்

மனோன்மணீயம் என்பது, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மிகப் பிற் காலத்துத் தோன்றிய சிறந்த ஒரு நாடகச் செய்யுள் நூலாகும். இதன் கதைத் தலைவிக்கு மனோன்மணி என்று பெயராகையால், அத் தொடர்பு குறித்து இது மனோன்மணீயம் எனப்பட்டது. இதனைத் தத்திதாந்த நாமம் என்பர். மனத்தின்கண் சிறந்த மணி போல்பவள் என்பது மனோன்மணி என்பதன் பொருளாக உரைக்கப்படுகிறது. பாவை போல்வாளைப் பாவை என்பது போல, மணிபோல்வாளை மணிஎன்றது ஆகுபெயர். மனோன்மணி என்ற தொகைச் சொல் வட மொழி இலக்கண விதியொடு பொருந்தாத வழக்கென்பாரும் உளர்.

இந் நாடக நூலை நமக்கு ஆக்கி அளித்தவர், திருவனந்தபுரம் மஹாராஜா கல்லூரியின் தத்துவக்கலைப் பேராசிரியராயிருந்து காலஞ் சென்ற சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களாவர். இவர் இற்றைக்கு ஒரு நூற் றாண்டுக்குமுன் பிறந்து, நாற்பத்திரண்டாண்டு நிலவுலகில் வாழ்ந்து புகழுடம்பு பெற்றவர்; ஆங்கிலத் தத்துவத் துறையில் தேர்ந்த புலமை யும், கல்வெட்டாராய்ச்சியில் தலைசிறந்த ஆற்றலும் வாய்ந்தவர். இவற் றிற்கு மேலாக, நாடகமேத்தும் ஓர் நாடகக் கவிஞர் என்ற பெருமையும் இவர் பெயரினைப் பலருமறியப் பாவச் செய்துள்ளது.

தமிழ்மொழியில் நாடகநூல் முன்னாளில் பெரும்பாலும் இருந்த தில்லை. இருந்தாலும் அவற்றை நலமக்கள் பெரிதும் விரும்பினர் அல்லர். இதற்குக் காரணம் அவற்றிற் காணும் குறைபாடுகளே என்ன லாம். இத்தகைய நிலைமையில் அக் குறைகள் அறவே ஒழியப் புதிய தொரு துறையில் புகுந்து, எல்லோரும் இன்புறுமாறு நல்ல முறை யில் நாடகமியற்றிய பெருமை இப் பேராசிரியரையே சார்ந்தது. இது நிற்க.

மனோன்மணி என்பவள் மதுரையில் ஆண்ட பாண்டிய அரசன் சீவகன் என்பான் செல்வப் புதல்வி. அவள் சேர அரசன் புருஷோத் தமன் என்பவனைக் கனவிடைக் கண்டு காதல் கூர்ந்து, அவனையே தன் மணவாளனாக மனத்தில் இருத்தினள். புருஷோத்தமனும் அவ்வாறே மனோன்மணியை அறிந்து, அவளை மறவாமல் எண்ணி மகிழ்வுற் றிருந்தான்.

குடிலன் என்னும் பெயரினன் ஓர் அமைச்சன், தன்னலமொன்றே கருதிச் சீவகனை அடுத்து, வஞ்சனை கரந்த மனத்துடன் வாழ்ந்து வந்தான். ஆகையால் அரசுரிமை முழுதும் தானே அடைய எண்ணி, அவன் தன் மகன் பலதேவன் என்பானுக்கு மனோன்மணியை மணஞ் செய்வித்துக்கொள்ளப் பற்பல சூழ்ச்சிகள் புரிவானாயினன்.

அதன் பயனாகப் பாண்டியனுக்கும் சேரனுக்கும் பெரும்பகை மூண்டது. இருதிறத்தார்க்கும் இன்னல்கள் விளைந்தன. இத் தகைய இடையூறுகளுக் கிடையே, சுந்தர முனிவர் என்னும் ஓர் அருந்தவப் பெருந்தகை குடிலன் செய்த கொடுமைகளை வெளியாக்கினர். அவர் அவனைச் சிறைப்படுத்தி, பாண்டியனுக்கும் சேரனுக்கும் பகைமை போக்கி ஒற்றுமை உண்டாக்கினார். இவ் வாற்றால் மனோன்மணி புரு ஷோத்தமனையே மணந்துகொள்ளவும் அவர் பேருதவி புரிந்தனர்.

மங்கல மணவினை நன்கு நிறைவேறியது. இறுதியில் யாவரும் இன்புற்று வாழ்ந்தனர். இதுவே இந் நாடகத்தின் கதைச் சுருக்க மாகும்.

இனி, இந் நாடகச் செய்யுள் 'லார்டு லிட்டன்' என்பவர் வரைந்த 'இரகசிய வழி' எனும் ஆங்கிலக் கவிதையை அடியொற்றியது. ஆயினும் அம் மொழித் தொடர்பு தோன்றாமல், தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தோய்ந்த தனிநூல் போலவே இஃது யாக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலுள்ள 'சிவகாமி சரிதம்' என்ற மற்றொரு பகுதியும் வேறோர் ஆங்கிலச் சிறுநூல் மொழிபெயர்ப்பு. அஃது இந் நாடகத்தில் இடைநிலை விளக்காய் இலகொளி விரித்துப் பேரழகுபுரியா நின்றது. இங்ஙனம் ஆங்கிலநூல் கருத்துக்களைத் தமிழ்மொழியில் புனைந்த அருங்கவித் திறமை இவ்வாசிரியர்க்கு முதன்மையின் உரியதாகும்.

இவர் தாம் தத்துவநூலறிஞராதற்கேற்ப, சில தத்துவப்பொருள்களை நாடகபாத்திரங்களாக உருவகப் படுத்தினர். இதில் சிவகன்—சீவான்மா; அவனைத் தன் வசமாக்கி மயங்கச் செய்த குடிலன்—மாயா சத்தி; மனோன்மணி—வீட்டுநெறிவிரும்பும் ஞானநிலையெய்தின ஆன்மா; புருஷோத்தமன்—அருட் சத்தி என்று இங்ஙனமாகிய குறிப்பு அவ்வப் பெயர்களே ஒருவாறு வெளிப்படுக்கும். அன்றியும், உலகமக்களின் உரைசெயல் கடந்து, ஒரு பேராற்றல் முழுமுதல் எவ்வகைத் தொழிலும் இயங்கச் செய்யும் என்ற அடிப்படைக் கருத்து, இந் நாடகப் போக்கில் ஊடுருவித் தோன்றும் என்பர். இது நிற்க.

தேர்ந்த சொற்களை ஆளுதல், வழிப்பட்ட தொடர்மொழிகளை வழங்குதல், எளிதான வாக்கியங்களை இசைத்தல், இன்பமான பொருளமைதியை ஊட்டுதல் இவை செய்யுள் செய்வார்க்கு இன்றியமையாத பண்புகள் சில. இவை அனைத்தும் இவ்வாசிரியரிடம் ஒருங்கு காணலாவன. அன்றியும் இவர் உருவாக்கம் தந்த கதைக்கூற்றாளரின் கூற்றும் மாற்றமும் ஆகிய உரைகள் ஒன்றற்கொன்று மேலாகத் திருத்தமும் பொருத்தமும் வாய்ந்து, கதை நிகழ்ச்சிக்கு விரைவும் விறுவிறுப்பும் ஊட்டி, கதைகேட்பவர்க்குக் களிப்பினை அளிக்கவல்லன. இவர் தெரிந்தமைத்துக்கொண்ட செய்யுள்நடையும் உலகறிந்த பெற்றியின் இயல்புவளம் குன்றாமல், ஒப்புயர்வின்றி விளக்குதல் பாராட்டுக்குரியதே.

இங்ஙனம் தமிழ்மரபு தழைத்தோங்க முதன்முதல் நாடக இலக்கியம் தோற்றுவித்தாற்போலவே, முதன்முதல் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் செய்த தகவுடைமையும் இக்கவிஞர் பெருமானுக்கு வாய்த்தது. முன்னாளில் கவிகள் எவருக்கும் எய்தாத பேறு இது. புதுமுறையான நூலுக்குப் புதுமுறையான நூன்முகம்! அப்புதிய வழியும் மிகப் பொருந்திய நல்வழி! தமிழ்நூலியற்றுவார் தமிழணங்கினை வணங்குதல் எவ்வளவு பொருத்தமுடைய செயல் என்பது சொல்லவேண்டா அன்றே?

ஆகையால் இச்செய்யுளின் சீர்மை இங்கே சிறிது விரித்துரைக்கத் தக்கது. இரு தாவு, பல தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் உறுப்புக்கள் பெற்ற பஃறாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா இது. தெய்வத்தைப் பரவுதற்கு இது மிகச் சிறப்பாக எடுத்தது.

இப்பாடலின் முதல்உறுப்பான தாவில், ஆசிரியர் தமிழணங்கை முன்னிலையாக்கிக் கொள்கிறார். நிலமடந்தையின் திருமுகம் போலும் பாதகண்டம்; அதில் நெற்றி போலும் தென்னாடு; அதிலணிந்த கத்தூரி திலகம்போலும் தமிழகம்; அத்திலகத்தில் நறுமணம் போலும் தமிழ் மொழி; என்கிறார். திலகம் சிறிதளவா யிருப்பினும் அதன் நறுமணம் எங்கும் கமழ்ந்து பரவுவது போல, தமிழ்நாடு சிறிதாயிருப்பினும் அதன் மொழி எங்கும் புகழ் பரப்பிப் பொலிவுறும் என்று கருத்து.

இங்ஙனம் இசைபரவ வீற்றிருக்கும் தமிழணங்கே! என விளித்து, இரண்டாவது தாவில், அத்தெய்வத்தின் இளமைத்திறம் வியப்பைத் தருவதாகையால் அஃது என்றும் நிலைபெறுமாறு வாழ்த்தக் கடவோம் என முடிக்கிறார் அவர். தன்னிடமாகப் பல மொழிகளைத் தோற்றுவித்தும் கன்னித்தன்மை அழியாத தமிழ், பலவுயிரைப் படைத் தளித்துத் துடைத்தும் தான் அழியாத பரம்பொருளை ஒக்கும் என்கிறார். 'அகிலாண்டகோடி யீன்ற அன்னையே பின்னையும் கன்னியென மறைபேசும் ஆநந்தரூப மயிலே' என்றார் தாயுமானவரும்.

இனி, இதன் தாழிசைகளில் முதலாவதாக, கடல்முழுதும் பருகிய அகத்திய முனிவரும் தமிழின் கரையைக்காண வேறொரு குருவை வேண்டினர்; ஆகையால் அக் கடலை உவமை கூறுவது தமிழின் பெருமையை முழுதும் புகழ்ந்ததாக முடியாது என்கிறார். அன்றியும் அவ்வுவமை அக் கடலைப் புகழ்ந்ததாகு மல்லது, தமிழைப் புகழ்ந்ததாகாது என்றும் ஆம்.

இரண்டாவது தாழிசையில், சிவபிரானும் முன்னாள் ஒரு பிழையியற்றி உரை யிழந்து விழித்தார் என்றால், தமிழின் இலக்கணம் மிக அருமையுடைய தென்று சொல்வதில் அதிசயம் என்னை? என்கிறார். இறையனார் அருளிய 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்ற செய்யுளுக்கு நக்கீரர் குற்றங் கூறிய வரலாறு குறிக்கப்படுகிறது. இதில் 'உரை யிழந்து விழிப்பாரேல்' என்றது அரிய நயமுடையது.

மூன்றாவது தாழிசையில், ஆரியமொழிக்கும் முற்பட்ட தமிழ் அநாதியே என வற்புறுத்துகின்றார்.

நான்காவது தாழிசையில், சமணர்களோடு வாது செய்த சம்பந்தர் எழுதிவிட்ட தமிழேடு வையை யாற்றில் எதிரேறிச் சென்றது, காலகதியிலும் தமிழ்மொழி அழியாது நிற்றற்கு அறிகுறியாகும் என்கிறார்.

ஐந்தாவது தாழிசையில், சர்வசங்கார காலத்தின் பின்னும் தமிழ் இறைவனுடன் அழியாது நின்று, அவனுக்கு இன்பமளிக்க வல்லது என்கிறார். சிற்றம்பலமுடைய சிவபிரான் மணிவாசகப் பெருமானிடம் இரந்து, திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையாரையும் எழுதிக்கொண்ட வரலாறு குறிக்கப்படுகின்றது. அங்ஙனம் அவர்கள் எழுதிக் கொண்டது, தமக்கு ஊழியின் இறுதியில் உண்டாகின்ற தனிமையை இனிமையாகக் கழிப்பதற்காம் என்பது ஆசிரியரது தற்குறிப்பேற்றம்.

ஆறாவது தாழிசையில், தக்க புலவரைமட்டும் ஏற்று விரிந்து இடம் கொடுத்த சங்கப்பலகை தக்க சான்றோரை மட்டும் போற்றி அவரியற்றிய நூற்பொருளால் சிறந்து விரிந்து விளங்கும் தமிழ்மொழியின் உண்மைச் சரிதத்திற்கு அடையாளமாம் என்கிறார்.

ஏழாவது தாழிசையில், வடமொழியும் தென்மொழியும் கலைமகளின் இருவிழிகள்போல் இணையொத்த பெருமையுடையன; இவற்றுள்

உயர்வு தாழ்வு கூறிக் கெடுவழக்குத் தொடர்பவர் அறிவிலிகள் என்கிறார்.

இதன் தொடர்பாக மேலுள்ள சில தாழிசைகளில், தென்மொழியே ஒருவாற்றால் உயர்ந்ததென்றும்கவிசமத்காரம்படப் பேசுகின்றார். இவ்விடத்தில் மறையையும் மனுநூலையும் குறைகூறியது குற்றமாகாமல் அமைத்துக்கொள்ளப்படும். எவ்வாற்றாலாயினும் எடுத்துக் கொண்ட பொருட்கு ஏற்றங்கூறுதல் என்பது நியாயமே. ஆகையால்,

'வேதசிகையும் விரிகலையும் மெய்யன்பர்
போதமும் போய்த்தீண்டாப் பூரணமே!'—

என்று இதற்கு முந்திய காப்புச் செய்யுளில், இவர் வேதத்தையும் அதனின்று விரிந்த கலைகளையும் மேன்மையாகக் கூறியிருப்பது இதனொடு மாறுபடாதாகும். இது நிற்க.

இக் கலிப்பாவின் இறுதியுறுப்பான சரிதகத்தில், ஆசிரியர் தமிழ்த்தெய்வத்தின்முன் தம் தாழ்வு புலப்படுத்தி, இந்நூலை ஏற்றருளுமாறு வேண்டுகின்றார்.

தாயே! பழையவும் புதியவுமான தம் நூல்களாகிய அணிகலன்களால், உன்னைப் புகழ்ந்து புனைய நெடுந்தகை மைந்தர் பற்பலர் உள்ளனர். அவருள் அடியேன் கடையேன்; அறியாச் சிறியேன்; கொடுமலையாளக் குடியிருப்புடையேன். உனக்கு உழைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையால் இந் நாடகத்தை இழைத்தேன். இது வெள்ளியது; ஆயினும் உன் திருவடியில் ஒள்ளிய சிறுவிரலணியென, அன்புக்காணிக்கையாகக் கொண்டு அருள் புரியவேண்டும் என இப்பாடலை இனிதாக முற்றுவிக்கின்றார் இவர். இதன் இன்பச்சுவை நுகர்தல் அன்பர்க்கு மிகவும் எளிது.

இதனை இயற்றிய பெரியார் சுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் செயற்கருஞ் செயல் இது. தமிழருள்ளத்தில் தமிழணங்கை ஏற்றி, மறவாது வணங்க வழிகாட்டினர் இவர். ஆகையால் அன்னாரை நினைந்து இந்நாள் நாம் அன்பு செலுத்தி அத்தமிழணங்கின் அருளுக்கு இலக்காதல் நன்று.

ரோட்டரி சங்கத்தின் நோக்கங்களும் அதன் வளர்ச்சியும்

திரு. கருமுத்து. தீ. சுந்தரம், B. COM.,
டைரக்டர் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி மில்ஸ் லிமிடெட், மதுரை.

'ரோட்டரி இன்டர் நேஷனல்' என்பதைச் சுழல் கழக இயக்கம் என்று தமிழில் கூறலாம். இச் சங்கத்தின் நோக்கமும், கொள்கையும், வளர்ச்சியும் உலக முழுவதும் நன்கு பரவியிருக்கின்றன.

இன்றைய மக்களுலகில் ஒவ்வொருவரும் பிறருடைய மனவியல்பை அறிந்துகொள்வதிலும் அவருடைய நட்பைப் பெறுவதிலும் ஒருவகையான ஆர்வம் உடையவராகவுள்ளனர். இதனை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே திருவள்ளுவர் உணர்ந்து, இந்த ஆர்வத்தின் அடிப்படை அன்பு என்றும், இதனால் விளைவது மனம் கலந்த இனிய தூய நட்பு என்றும் அறிவிப்பாராய்

'அன்புஈனும் ஆர்வ முடைமை அதுஈனும்
நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பு'

என்று எடுத்துரைத்தார். முன்பெல்லாம், 'தான் வாழ ஏனோர் தனக்கு அடிமையாக' என்னும் ஊன அறிவே, பிறநாட்டு மக்களிடத்தே முனைந்திருந்தது. அதன் தீமையைக்கண்டு குடியாட்சி நிறுவிப் பிறர் இனிது வாழ்ந்தால்தான் நாம் வாழ முடியும் என்ற உண்மையை அறிஞர் உலகம் காணத் தலைப்பட்டது. ஒருவரோடொருவர் உறவாடி அவரவர் மனப்பாங்கை யறிந்து நட்புற்று ஒருவருக்கொருவர் துணைவராய்த் தொண்டு புரிவதுதான் உண்மையான இன்ப உலகவாழ்வுக்கு உரிய வழியென்பது தெரிய வந்தது. அதன் பயனாகத் தோன்றியதுதான் ரோட்டரி சங்கம் என்னும் சுழல் கழக இயக்கம்.

சென்ற 1905-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 23-ம் நாள் அமெரிக்க நாட்டுச் சிகாகோ நகரத்தில் வாழ்ந்த இளம் வழக்கறிஞரான பால் ஹாரிஸ் என்பவரால் முதல் முதலில் இச்சங்கம் தோற்றுவிக்கப் பட்டது. தன் நண்பர் குழாத்தை விரிவுபடுத்திக் கொள்ளவும், ஏனை வணிகர் தொழிலர் முதலியோர்களைப் பற்றியும் அவர்களுடைய வாணிகம் தொழில் முதலியவைகளைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளவுமே தொடக்கத்தில் ஹாரிஸ் இதனை நிறுவினர். இச் சங்கம் தோன்றிய நாளன்று நிலக்கரி வணிகர் ஒருவரும், சுரங்கத் தொழில் இன்ஜினியர் ஒருவரும், தையல்கடைத் தலைவர் ஒருவரும் ஆக பால் ஹாரிஸ் உட்பட நால்வரே உறுப்பினராகச் சேர்ந்திருந்தனர். இச் சங்கக் கூட்டம் உறுப்பினர் ஒவ்வொருவருடைய இடத்திலும் மாறி மாறி நடந்து வந்தமையால் சுழல் கழகம் (Rotary Club) என்று பெயர் பெறுவதாயிற்று. ஒருவருக்கொருவர் அறிவுத் துணைபுரிந்து இயலும் இச் சங்கத்தின் பணி, சிறிது காலத்திற்குள் நாட்டில் நன்கு பரவியது. உறுப்பினர் பலர் சேர்ந்தனர். அதனால் சங்கக் கூட்டங்கள் பொது விடுதிகளிலும் உணவுச் சாலைகளிலும் நடைபெறலாயின.

ஒரு நகரத்தில் மக்கள் வாழ்க்கையில் எத்தனை துறைகளுண்டோ, ஒவ்வொரு துறையிலும் முதல்வராக இருப்பவர்கள் இச் சங்கத்தின் உறுப்பினராவர். கல்வி, மருத்துவம், உழவு, வாணிபம் என்ற வாழ்க்கைத்துறைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு உறுப்பினர் உண்டு. ஒரு துறையிலேயே பலவேறு பிரிவுகளிருப்பின், ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு முதல்வர் உறுப்பினராகலாம். ஆனல் ஒன்றுக்கே பல உறுப்பினர் இருப்பதில்லை. ஒவ்வோர் உறுப்பினரும் தமது தொழிலுக்கு உரியவராகவும், அதே தொழிலைச் செய்யும் பிறர்க்குப் பிரதிநிதியாகவும் இருந்து அத் தொழிலைப்பற்றிய கருத்துக்களை ஏனை உறுப்பினருக்குத் தெரிவிக்கும் நிலையில் இருப்பர்.

இச் சங்கம் தோன்றி 16 ஆண்டுக்குள், வட அமெரிக்காவில் பரவி, தென் அமெரிக்கா, அயர்லாந்து, இங்கிலாந்து, ஆசிய, ஆஸ்தி

ரேலியா, நியூசிலந்து ஆகிய வெளிநாடுகளிலும் பரந்து அனைத்துலக இயக்கமாயிற்று. 1919-ம் ஆண்டில் ரோட்டரி சங்கம் இந்தியாவில் முதன்முதலாகக் கல்கத்தா நகரில் நிறுவப்பட்டது. 10 ஆண்டுகளுக்குப் பின், அதாவது 1929-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் கொழும்பு நகரில் இச் சங்கம் முதலாவதாகத் தோன்றிற்று. நாம் வாழும் நிலவுலகில் இன்று 8400 ரோட்டரி சங்கங்களும் 4 லட்சம் உறுப்பினர்களும் பெருகியிருப்பது இதன் வளர்ச்சிக்கும், சிறப்பிற்கும் ஏற்ற சான்றாகும். பயன் கருதாத நட்பு முறையால் மக்கள் வாழ்க்கை இயல்பை உள்ளவாறு அறிவதால் அவர்கள் ஒன்றுபடுத்தப் படுகிறார்கள் என்ற உண்மையை பால் ஹாரிஸ் கண்டார்.

உலகில் வாழப்பிறந்த மக்கள் வாழ்வின்றி வருந்துவாரானால் வாழ்க்கை பயனற்றதாகும். பயனுள்ளவாழ்வுதான் இறைவன் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்தது. பயனுள்ள வாழ்வு என்பது அமைதியும் இன்பமும் நிலவும் சமுதாய வாழ்வாகும். இத்தகைய வாழ்வு மக்களிடையே உண்டாகச் செய்வது அறிவும் ஆண்மையும் பொருளும் உடைய நன்மக்களுக்குக் கடமையாம். 'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன்' என்று தாயுமானவர் கூறியது இதுபற்றியேயாம். மக்களிடையே அமைதியும் இன்பமும் நிலவச் செய்வது அரியதொரு செயலுமல்ல. ஆர அமர இருந்து நினைந்து பார்த்தால் இது யாவரும் எளிதில் செய்யக்கூடியதொன்று. அது என்னவெனில், மக்கள் சமுதாயத்துக்குத் தேவைப்படுவதை அறிந்து அதனைத் தொண்டின் மூலமாகச் செய்வதுதான். 'தொண்டலால் துணையும் இல்லை, அன்பலால் பொருளும் இல்லை' என்பது திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கு. மக்கள் தொண்டு, சமுதாயத்தில் மன அமைதியையும் இன்பத்தையும் நாடினதாய்த் தன்னலமற்றதாய் இருக்கவேண்டும். 'என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்றாற் போலத் தன்னலமற்ற தொண்டுதான் பயனுள்ள வாழ்வு மக்களினம் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழி என்று தெளிந்தே ரோட்டரி சங்கம்,

இந்தத் தன்னலமற்ற தூய தொண்டையே தனக்குக் குறிக்கோளா கக்கொண்டு பணியாற்றுகிறது.

மக்களினத்தில் அன்பு, அறிவு, பொருள் முதலியவற்றையுடைய நன்மக்கள் யாவராயினும் எந்நிலையராயினும் எத்தொழிலராயினும் அவருடைய உறவைப் பெறுவதில், இந்த ரோட்டரி சங்கம் முற் பட்டு நிற்கிறது. மக்கள் ஒவ்வொருவரையும் அன்பால் தழுவி அவரது மனமாண்பையறிந்து அவருடைய தொடர்பைப் பெற்றுக் கொள்கிறது. அவ்வாறு தக்கோர்களின் தொடர்பைப் பெறுவதன் நோக்கம் அவர்கள் செல்வாக்கினால் தான்மேற்கொண்ட தொண்டை நன்றாக ஆற்றலாம் என்பதுதான். நல்லோர் தொடர்பும் உறவும் நட்பும் ஏற்படுவதால், செய்யக் கருதும் தொண்டு எளிதில் முடிந்து மக்களிடையே இன்பத்தையும் அமைதியையும் உண்டு பண்ணுகிறது.

நாட்டில் பலவேறு வகையான தொழில்களும் வாணிபங்களும் உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில், மக்கள் வாழ்க்கைக் குத் தேவைப்படுகிறது. அதனால் அவைகட்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வு இருக்க இடமில்லை. யார்யார் எந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும் எந்த வாணிகத்தை நடத்தினாலும் அதனால் அவருக்கு உயர்வோ தாழ்வோ கிடையாது. அவைகள் உயர்வும் மதிப்பும் பெறுவது அவைகளின் நாணயத்தால்தான். நேர்மையும் நாணயமும் நல் லொழுக்கமும் அமைந்திருக்குமாயின் வாணிகம் புகழ் பெறுகிறது. தொழில், வளர்ச்சியும் மதிப்பும் அடைகிறது. உத்தியோகம், மருத் துவம், வாணிகம், தொழில் ஆகிய யாவும் நேர்மை, நாணயம், நல் லொழுங்கு என்ற நற்பண்பால் மேன்மையும் நன்மதிப்பும் புகழும் பெறுகிறபடியால், ரோட்டரி சங்கம், ஒவ்வொரு வகைத் தொழில் வாணிகம் முதலியவற்றையும் நன்கு மதித்துப் போற்றுவதுடன், அவைகளிடத்தில் நல்லொழுக்கத்தையும் நாணயத்தையும் நேர்மை யையும் வளர்ப்பதே நோக்கமாகக் கொண்டு பணி செய்கின்றது. இதனால் மக்களுக்குத் தேவையான யாவும் ஒழுங்காகவும் நேர்மை யாகவும் கிடைப்பதால் அவர்களுக்கும் மிக்க நல முண்டாகிறது.

அதுவே அவர்கட்குச்செய்யும் நல்ல தொண்டாகும். அந்தத்தொண்டும் இதனால் எளிதில் நடந்து போகிறது. இதுபற்றியேதான் உத்தியோகம், மருத்துவம், தொழில், வாணிகம் முதலியவைகளைச் செய்பவர் மதிப்பை உயர்த்திச் சிறப்பிக்கும் நோக்கம் ரோட்டரி சங்கத்தின் செய்கையாகத் திகழ்கிறது.

தன்னலம் கருதாத தொண்டின் சிறப்பையும் பயனையும் ஒவ்வொருவரும் நன்றாக நினைக்கலாம்; விரிவாகப் பேசலாம்; அத்தொண்டை ஒவ்வொருவரும் செயலில்காட்டுவதுதான் இன்றியமையாதது. 'சொல்லுவது யார்க்கும் எளிது; அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்' என்றார் திருவள்ளுவப் பெருந்தகை. அந்த வகையில் யாவரையும் ஊக்கப்படுத்துவதிலும், தொண்டு செய்யும் இயல்பை வளர்ப்பதிலும் ரோட்டரி சங்கம் பெரிதும் அக்கறை கொண்டு இருக்கிறது.

ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்த முறையில் வாணிகமோ, உத்தியோகமோ, தொழிலோ யாதேனும் ஒன்று உண்டு. அதைச் செய்வது அவருடைய நலம் கருதியதாகவும் இருக்கலாம். ஆயினும் அதைச் செய்யும்போதும் தொண்டு மனப்பான்மையே அவர் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கவேண்டும். அதுவே, பின்பு, பலரோடு கூடிச் செய்யும் வாணிகம் தொழில் முதலிய பெருவாழ்வில் இடம்பெற்று மக்களினத்தின் பொதுவாழ்வில் படர்ந்து சமுதாய வாழ்வின் நன்மையும் உயர்வும் பெருக்குதற்கு ஏற்றவழியாகும். தனக்கெனச் செய்யும் சொந்தத் தொழிலிலும் தன்னலமற்ற தொண்டாற்றும் பண்பாடு கலந்து நிற்குமானால், பின்னர், அது, தன்னுடைய நண்பர் சூழலில் பரவிப் பலரையும் தொண்டு புரியும்படி செய்யும். அதனால் சமுதாய வாழ்வு முழுதும் தன்னலமற்ற தொண்டாய் உருப்பட்டு நாடு முழுதும் வாழும் மக்கள் நல்வாழ்வு பெற்று இன்புறச் செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. இது பற்றியே, தொண்டின் பெருமைகளையும் பயன்களையும் நினைப்பதோ சொல்வதோ அவை ஒருபுறம் இருக்க, செய்யும் ஒவ்வொரு செயலிலும் தன்னலமற்ற தொண்டே முற்பட்டு நிற்குமாறு ரோட்டரி சங்கம் உழைத்துக்கொண்டும் பிறரை ஊக்கப் படுத்திக்கொண்டும் வருகிறது.

ஒருவர் தான் செய்யும் தொழிலிலோ வாணிகத்திலோ உத்தியோகத்திலோ தன்னலமற்ற தொண்டே நிலவுமாறு செய்தற்கு நான்கு வகைப்பட்ட தற்காட்சி என்னும் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கருவி ரோட்டரி சங்க உறுப்பினரிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது தற்காட்சி என்றால் தன்னைக் காண்பது என்று பொருள். அதாவது தான் செய்வதைத் தானே ஆராய்ந்து காண்பது.

முதலாவது: ஒருவர் எது சொல்வதாயினும், எதைச் செய்வதாயினும், அவர், முதற்கண் இது உண்மையா? என்று காணவேண்டும். தான் சொல்லுவதும் செய்வதும் உண்மையானதாய் இருந்தால்தான் சொல்லவேண்டும் அல்லது செய்யவேண்டும்.

இரண்டாவது: இது நேர்மையானதுதானா? என்பது. இதில் யாதொரு வஞ்சனையும் மோசமும் கலந்திருக்கக்கூடாது என்பதுதான் இதன் கருத்து.

மூன்றாவது: இது மக்கள் மனத்தில் நம்பிக்கையையும் உயர்ந்த நட்பையும் உண்டுபண்ணுமா? என்பது. மக்கட்சமுதாயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் நம்பிக்கையில்லையானால் மனங்கலந்த நட்பும் ஒப்புரவும் உண்டாகாது. ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் ஐயமும் அழுக்காறும் தோன்றிச் சமுதாயத்தில் அமைதியும் இன்பமும் இல்லாதபடி கெடுத்துவிடும்; முடிவில் நாடு முழுதும் நல்வாழ்வின்றிச் சீரழிந்து போகும்.

நான்காவது: இதனால் எல்லோருக்கும் நன்மை விளையுமா? என்பது. எல்லோரும் நலமாக இருந்தால் நாம் அவரிடையே நலமாக வாழமுடியும். தாம் இன்புறுவதை உலகமும் இன்புறவேண்டும் என்று கருதிச் செய்வதுதான் உண்மைத் தொண்டு. ஒவ்வொருவர் வாழ்வும் பிறருக்கு நலம் பயப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்ற இந்த நன்னோக்கம்பற்றியே சங்க கால தமிழ்ச் சான்றோர்கள் 'நீ வாழியர் இவ்வுலகத்தோர்க்கே' என்று செல்வர்களை வாழ்த்தினார்கள். ஒவ்வொரு வணிகரும் உத்தியோகஸ்தரும் இதனைக் கடைப்பிடித்துத் தங்களை ஆராய்ந்து தங்கள் தொழிலைச் செய்வார்களானால் மக்கள் சமுதாயம் இன்பத்திலே மூழ்கி எக்களித்து வாழும்.

வீழ்ச்சியுற்ற ஒரு கம்பெனியைத் தாம் மேற்கொண்டு நன்னிலைக்குக் கொண்டுவர முயன்ற சிகாகோ நகரத்து ஹேர்பர்ட் டேயிலர் என்பவர், இத்தற்காட்சி நான்கையும் கண்டுபிடித்து இவற்றைக் கடைப்பிடித்துத் தம் தொழிலைச் செய்யுமாறு கம்பெனித் தொழிலாளர் அனைவரையும் வற்புறுத்தினர். கம்பெனியும் மிக விரைவில் உயர்ந்து நாட்டில் நல்ல செல்வாக்கும் புகழும் பெறுவதாயிற்று. அதன் பங்காளிகளிடையே இத்தற்காட்சி நான்கும் பெரிய நன்மையை உண்டுபண்ணின. அந்த ஹெர்பர்ட் டெயிலர் தான் இப்போது ரோட்டரி இண்டர்நேஷனல் தலைவராக விளங்குகிறார்.

ரோட்டரியன் ஒவ்வொருவரும் தங்கள்தங்கள் சமயத்தின்பால் பற்றும் தமது சமயக்கொள்கை வெளிப்படையாகத் தோன்றி மற்றவர் அறிந்து போற்றத் தக்க வகையில் செயலாற்றும் இயல்பும் உடையவராக இருக்கவேண்டும். ரோட்டரியன்களுக்குள்ளே பலவேறு சமயங்களிருந்த போதிலும் அவற்றில் யாவரையும் ஒன்றாகச் சேர்க்கும் கொள்கைகளை மேற்கொண்டு வேறு பிரிக்கும் கோட்பாடுகளை விலக்கிவிட்டால் ரோட்டரி சங்கத்தின் தொண்டு எல்லாருக்கும் பொது அறமாய் நின்று சிறப்பு எய்தும்; அதுவே வாயிலாக வாணிகம் தொழில் முதலியன வளர்ச்சி பெற்று உலக நட்பை உருவாக்கி உறுதிப்படுத்த உதவும்.

'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்பது யாவரும் அறிந்த பழமொழி. ரோட்டரி சங்கம் இந்த உண்மை மொழியை மேற்கொண்டு இளஞ் சிறுவர்களை நல்வழியில் உருப்படுத்துவதில் முற்பட்டு நிற்கிறது. தன்னிற் சிறந்தது தன்னலம் கருதாத தனித் தொண்டு என்பது ரோட்டரி சங்கத்தின் உயிர்க் கொள்கை என்பதை, இளஞ் சிறுவர்களை ஆதரித்து அவர்கள் உள்ளத்தில் வேரூன்றி வளர்ந்து பயன்படுமாறு இச் சங்கம் பாடுபடுகிறது.

தன்னலமற்ற தொண்டு என்ற உயர்ந்த அறத்தைக் கைக்கொண்டு உலக முழுதும் நல்லெண்ணமும் நட்புறவும் தோன்றி மலர வேண்டும் என்பதற்காக நிறுவப்பட்டதாகையால், இச் சங்கம்,

ரோட்டரியன் ஒவ்வொருவரையும் தன் குறிக்கோளாலும் கொள்கையாலும் அனைத்துலகிலும், இன்பமும் அமைதியும் நிறைந்த வாழ்வு வளர்வதற் கேற்ற மனமாற்றம் கொள்ளும்படி பணி புரிகின்றது.

தனிப்பட்ட ஒரு நல்லவரின் முயற்சியென்ற நுண்ணிய விதையிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்த இந்த ரோட்டரி சங்கம் விரிந்து பரந்து இப்போது ஓர் உலக அமைப்பு இயக்கமாக விளங்குகிறது. உலக நாடுகள் முழுதும் ஆல் போல் தழைத்து அறுகு போல் வேரோடி ஞாலம் புகழும் நலம் பெற்று நிற்கின்றது.

தன் நாட்டுப் பற்றையும் உணர்வையும் புறக்கணிக்காமல் உலக நாடுகளில் உள்ள மக்களினத்தின் முன்னேற்றம் குறித்துத் தன்னலமற்ற தொண்டு புரிய இச்சங்கம் நல்ல வாய்ப்பளித்து யாரையும் வரவேற்கிறது. கீழ்நாடு மேல்நாடு என்ற நில வேறுபாடுகளையோ, கொள்கை வேறுபாடுகளையோ கருதாமல் நல்லுணர்வு மலர்ந்த நல் வாழ்வின் மணம் கமழும் நல்லுலகைத் தோற்றுவிப்பதற்கு இச்சங்கம் அறிவும் வழியும் நல்குகிறது. இதன் செயலும் பயனும் உலகமெங்கும் பரவுக என இறைவன் திருவருளை வேண்டுகிறேன். வாழ்க ரோட்டரி சங்கம்.

வள்ளுவர் கண்ட இன்பம்

சித்தாந்த கலாநிதி பேராசிரியர், ஔவை, சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, மதுரை.

இன்பம் என்பது எல்லா வுயிர்களுக்கும் இயல்பிலே ஊறி நிற்கும் விருப்பம் என்பர் தொல்காப்பியர். "எல்லா வுயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தான் அமர்ந்து வரூஉம் மேவற்றாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். இன்பத்தை விரும்பாத உயிர் எங்கும் கிடையாது; இன்பம் நாடுவது உயிர் வாழ்வின் பண்பு.

உயிர்கள் நினைப்பதும் செய்வதும் யாவும் வினை யெனப்படும். வினையால் விளைவது பொருள் என்றும், அப் பொருளால் உண்டாகும் பயன் இன்பம் என்றும் யாவரும் அறிவர். வினையும் அறமாதலால், அறத்தாற் பொருளாதலால், அறம் பொருள் இரண்டாலும் இன்பம் உண்டாகிறது என்று திருவள்ளுவர் உரைக்கின்றார். "அறத்தால் வருவதே இன்பம்" (39) என்றும், "அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்" (754) என்றும் திருவள்ளுவர் கூறுவதனால் அறிகின்றோம்.

ஒருவர்க்கு இன்பமாக இருப்பது மற்றொருவருக்குத் துன்பமாகத் தோன்றுவதுண்டு. அதனால் இன்னது தான் இன்பம், இன்னது துன்பம் என்று வரையறை செய்வது அரிது. இன்பம் என்பது உணர்பவர் உணர்வு வகைக்கு ஏற்ப அமைவது; உணர்வுடையவர் துன்பத்தையும் இன்பமாக உணர்வர் என்பாராய், "இன்னாமை இன்பம் எனக் கொளின் ஆகும்தன் ஒன்னார் விழையும் சிறப்பு" (630) என்று கூறுகின்றார். "ஈத்துவக்கும் இன்பம்" (228) என்றாற்போல வரும் திருக்குறளையும் பிறவற்றையும் நோக்குமிடத்து, உணர்ச்சி வடிவாய், ஓய்வின்றி அலைந்து கொண்டிருக்கும் மனத்தை அசையாமல் நிறுத்தி அமைதி பெறச் செய்வதே இன்பம் என்ற முடிபுக்கு வருகின்றோம். இதுவே "தான் அமர்ந்து வரூஉம் மேவற்று" என்ற தொல்காப்பியக் கருத்துக்கும் ஒத்து நிற்கின்றது.

"அறத்தால் வருவதே இன்பம்" என்ற குறள், இந்த இன்பம் வரும் வழியைக் குறிக்கின்றது. அறம் என்பது செய்கை. எனவே, ஒருவன் ஒரு செய்கையைச் செய்வதற் குரிய வழிகள் எவையோ அவையே இன்பம் தோன்றுவதற்கு வழியாம். உடம்பு, உள்ளம், அறிவு முதலியன செய்கைக்கு இன்றியமையாத வாயில்களாகும். "மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கு இன்பம் மற்று அவர் சொற் கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு" (65) என்பதனால் இன்பத் தோற்றத்துக்கு உடம்பு கருவி யாவது பெறப்படும். "சிறுமையுள் நீங்கிய இன் சொல் மறுமையும் இம்மையும் இன்பம் தரும்" (98) என்பது வாயாற் பேசும் சொல்லும் இன்பத்துக்கு வாயிலாவதைக் காட்டு கிறது. ஒருவனுடைய உள்ளமும் இன்பம் பெறுதற்குக் காரணம் என்பதற்காகத் திருவள்ளுவர் உள்ளத்தில் எழும் அவாவை ஏது வாகக் கொண்டு, "இன்பம் இடையறாது ஈண்டும் அவா என்னும் துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்" (369) என்று இயம்புகின்றார். "இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி மாசறு காட்சியவர்க்கு" (35) என்ற திருக்குறளால், தெளிந்த அறிவும் ஒருவர் இன்பம் பெறுவதற்குரிய காரணமாக இருப்பது இனிது தெரிகிறது.

இவ்வாறு பெறப்படும் இன்பத்தில் உயிர்களுக்கு ஈடுபாடுஉண்டாவதால் அந்த இன்பத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வது உயிர்களின் முயற்சியாக இருக்கிறது. "துன்பம் உறவரினும் துணிவாற்றிச் செய்க, இன்பம் பயக்கும் வினை" (669) என்பது இதற்குச் சான்றாகும். இன்பம் பயக்கும் வினையை மிகுதியாகச் செய்யின், அதனால் பெறப்படும் இன்பம் பெரியதாகிறது. "சிற்றின்பம் வெஃகித் திறனல்ல செய்யாரே மற்றின்பம் வேண்டுபவர்" (173) என்ற குறள், இன்பம் சிறிதும் பெரிதுமாக வகைப்படுவதைக் காட்டுகிறதன்றோ! சிற்றின்பம் என்பது சிறிதுகால மிருந்து மறைந்து போவது; நெடிதிருந்து மகிழ்விப்பது இன்பத்துக்குப் பெருமை.

உலகில் வாழும் மக்களுக்கு இன்பம் ஒன்றே வேண்டப்படுவதாகையால், அதைப் பெறுவதிலும் அதற்கு மறுதலையாய்த் துன்பம் தருபவைகளைப் போக்கி விலக்குவதிலுமே கண்ணும் கருத்து

மாக உள்ளனர். துன்பத்தை வென்று இன்பத்தைப் பெறுவதே வாழ்க்கை; அது குறித்துச்செய்யும் செய்கை வாழ்க்கைப் போராட்டம் எனப்படுகின்றது. இன்பத்துக்கு மாறுகிய துன்பத்தையும் அதனை உண்டாக்கும் காரணங்களையும் நன்கு அறிந்து அவற்றைக் களைவதுதான் இன்பம் வேண்டுவோர் செய்யத் தக்கது. துன்பத்துக் குரிய காரணங்களுள் இகல் என்பது ஒன்று; அதாவது, எதற்கும் பிறரோடு மாறுபட்டு முரணுவதாகிய செய்கை. இதனுல் துன்பம் எளிதில் புகுந்து விடுவது கண்டே வள்ளுவனார், "இகல் என்னும் துன்பத்துள் துன்பம் கெடின், இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும்" (854) என்று உரைக்கின்றார்.

ஒருவர் ஒரு செயலை மேற்கொண்டு செய்யலுற்றால், அதனால் அவர் கருதிய பொருள் கருதியவாறே கை கூடும்போது அவருக்கு இன்பம் உண்டாகிறது. இச்செயல் வகைகளில் மிகவும் கடினமான செயலாகத் திருவள்ளுவர் கருதுவது ஒருவரிடம் சென்று ஒன்றை வேண்டி இரப்பது; "இரத்தலின் இன்னாது மன்ற" (9) "இரவு உள்ள உள்ளம் உருகும்" (1069) என்ற திருக்குறள்கள் திருவள்ளுவர் உள்ளத்தை நன்கு தெளிவுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. இவ்வண்ணம் நினைத்தாலும் நெஞ்சுக்கு வேதனையும் துன்பமும் தரும் இரத்தல் என்ற தொழிலையும், ஒருவன் துணிந்து மேற்கொண்டு சென்று ஒருவரிடம் எஞ்சாணுடம்பும் ஒருசாணுய்ச் சுருங்கி இரக்கும் போது, ஒரு துன்பமும் இன்றி இரந்த பொருள் அவனுக்கு ஈயப்பட்டால் அவனுக்கு அது இன்பத்தைத் தருகிறது. இதனை "இன்பம் ஒருவற்கு இரத்தல், இரந்தவை துன்பம் உறாஅ வரின்" (1052) என்று வள்ளுவர் வடித்துக் கூறுகின்றார்.

வாய்க்கும் மனத்துக்கும் இனிமை தரும் பொருள் கிடைப்பின் அதனை உண்பதில் இன்பமுண்டாகிறது. ஆயினும் அந்த இன்பத்தைப் பெருகப் பெற வேண்டுமென்று வேட்கை எழுவது இன்பம் நாட்டமுடைய உயிர்க்கு இயல்பு. வேட்கை வயப்படாமல் கொள்ளும் அளவறிந்து உண்பதுதான், அதனுல் பெறப்படும்

இன்பத்தை நுகரும் வழியாம். அவ்வாறின்றி மிக்க அளவில் உண்ணக் கருதினுல், கருதிய இன்பம் பெருகாமல் நோய் புகுந்து துன்பமும் செய்யும் என்பாராய், "இழிவறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல், கழி பேரிரையான்கண் நோய்நிற்கும்" (946) என்று இசைக்கின்ருர். இன்ப நுகர்ச்சி பற்றி மேலும் ஒரு கருத்தைத் திருவள்ளுவர் வறபுறுத்துகின்ருர். ஒருவர் தாம் பெற்ற இன்பத்தை நுகருங்கால் அதனையே விரும்பி அதனகண்ணே அழுந்திவிடுவது கூடாது; அஃது இன்பத்தைத் தாராது துன்பத்துள் மிக்க துன்பத்தை விளைவிக்கும் என்று வற்புறுத்தி, "இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இலன்" (629) என்று உரைக்கின்ருர். இவ்வாறு ஒழுகுவதுதான் இன்பத்தை நன்முறையில் பயன் கொண்டு பிறர்க்கும் தனக்கும் பயன்பட வாழும் நல் வாழ்க்கை யாகும். "இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன் கேளிர் துன்பம் துடைத் தூன்றும் தூண்." (615) என்றும், இன்பமே நினைந்து துன்பம் வரின் அதற்கு அஞ்சிச் செயலற்று மடிபவன் இன்பத்தைப் பெற முடியாது; துன்பம் வரின் அதனை இயல்பாக வரும் தடையாக எண்ணி அதனை மதியாமல் தனக்கு உரிய அறத்தைச் செய்பவன் இன்பத்திலே சிறந்து விளங்குவான் என்பதை "இன்பம் விழையான் இடும்பை இயல்பு என்பான் துன்பம் உறுதல் இலன்" (628) என்றும் திருவள்ளுவர் தெளிய உரைக்கின்ருர்.

இன்பத்தைப் பெறும் வாயில்களில் நாம் மேலே கண்டவற்றில் வேருக ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒருவர்க் கொருவரை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டு வாழ்வதையும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் எடுத்துரைக்கின்ருர். இல்வாழ்க்கை மேற்கொண்ட ஒருவன் ஒருத்தியாகிய இருவர் உள்ளத்திலும் ஒத்த காதலுணர்ச்சி அமைந்தால் அது இன்பத்துக்கு சிறந்த வாயிலாகும். காதல்வழிப் பிறக்கும் இன்பம் கடல் போன்ற பெருமை யுடையது என்றும், காதல் நோய் மிக்கவிடத்து அதனுல் விளையும் துன்பம் கடலினும் மிகப் பெரிதாம் என்றும் கூறுகின்ருர்.

காதலால் களிப்புண்ட இருவர் தம்மில் விளையாட்டாகப் பிணங்கும் போது இன்பம் பெருகுகிறது என்றும், அப் பிணக்கு நீங்கி இருவரும் கூடும்போது அவ் வின்பம் மிகச் சிறந்து விளங்குகிற தென்றும் காதலின்பத்தை நுகரும் முறையை அழகுறக் கூறுகின்றார். சுவைத்து உண்ணப்படும் பொருளுக்கு அதனுடைய சுவை மிகுமாறு சுவையில்லாத உப்புப் போடுவது போல்வது காதல் வாழ்வில் அதற்கு மாறுன சிறு பிணக்குகள் உண்டாவது என்று கூறி அப் பிணக்குகளால் இன்பம் உண்டாவது கண்டு நுகர்வோர், அந்த இன்பம் பெருகுமென்று நினைத்துப் பிணக்குகளை மிகுதிப்படுத்தினுல், உப்பு மிக்கவிடத்து, பொருளின் சுவை கெட்டழிவது போல் காதல் வாழ்வு இன்பமாகாது சீரழியும் என்பதை, "உப்பமைந்தற்றால் புலவி அதுசிறிது மிக்கற்றால் நீளவிடல்" என அறிவுறுத்துகின்ருர்.

இதுகாறும் கூறியதனுல், இன்பம் என்பது எல்லா வுயிராலும் விரும்பப்படுவதொரு நல்உணர்ச்சி என்றும், அஃது அறம் பொருள் என்ற இரண்டாலும் விளைவது என்றும், இந்த இரண்டிலும் மெய், வாய், மனம், அறிவு முதலியன வாயிலாக இன்பம் வருகிறது என்றும், இன்பம் பெற்ற உயிர் அதனைப் பெருக்கிக் கொள்வதில் ஈடுபடுவதால் சிற்றின்பம், பெரிய இன்பம் என இன்பம் வகைப்படுகிற தென்றும், இன்பத்தைப் போற்றுவோர் இகல்என்னும் குற்றத்தையும் ஏனைத் துன்பச் செயல்களையும் வாராமல் தடுக்கவேண்டும் என்றும், இன்பத்தை நுகருமிடத்து அதனுள் அழுந்தி அதன வயப்படாமல் நம்மைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதுவே பிறர்க்கும் நமக்கும் பயன்பட வாழும் வாழ்க்கைமுறை யென்றும், வாழ்க்கைத் துணையாகிய இருவர் உள்ளத்தையும் பிணித்து நிறுத்தும் காதலும் இன்பத்துக்கு வாயிலாம் என்றும், அங்கே அவ் வின்பம் சிறு பிணக்குகளால் சிறிது பெருகித் தோன்றிப் பிணக்கு நீங்கிக் கூடுவதால் சிறப்பு எய்துகின்றது என்றும் திருவள்ளுவர் கண்ட இன்பத்தின் இயல்பு ஒருவாறு விளக்கப் பெற்றது.

ஐந்திணை அமுதம்

திரு. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள், தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

ஐந்திணையாவன குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன. இவை மலை நாடு, காட்டு நிலம், பாலை நிலம், வயற்பகுதி, கடற்கரை என 'நிலவகை' யாகவும், புணர்ச்சி, பிரிதல், இருத்தல், ஊடல், புலம்பல் என 'ஒழுக்க வகை' யாகவும் அகப்பொருளில் முறையே பொருள்படும். குறிஞ்சி நிலத்தில் புணர்ச்சி (களவு) நிகழும்; என்றால், ஏனை நிலங்களில் அது நிகழாதெனல் பொருள் அன்று, கருத்துமன்று. புலவர்கள் பழந்தமிழர் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் காட்டப் பல காட்சிகளை அமைத்தனர். அக் காட்சிகளே மேற்கூறிய குறிஞ்சி முதலியன. மிகப் பழைய காலத்தில் தமிழர் கையாண்டு வந்த 'மணமுறை இன்னது' என்பதை அறிவித்தற்கே புலவர் அகப்பொருளை ஓர் ஓவியமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனர். இவ் வகப்பொருட் களவு, தலைவன், தலைவி, பாங்கி, பாங்கன் என நால்வர் வயப்பட்டிருக்கும் போது 'களவு' எனப்படும். இது தலைவியின் பெற்றோர்க்கு அறிவிக்கப்பட்டுப் பின் தலைவனும் தலைவியும் பலர் அறிய இல்வாழ்க்கை நடத்துவாராயின் அம்முறை 'கற்பு' எனப்படும். தலைவன் தலைவியை நடத்தும் ஒழுகலாறும்' தலைவி தலைவனை நடத்தும் ஒழுகலாறும் கற்பிக்கப் படுதலின் 'கற்பு' எனப் பெயர் பெற்றது.

குறிஞ்சி நிலக் கூட்டுறவு

ஒருவனும் ஒருத்தியும் முதன் முறை ஒருவரை ஒருவர் கண்ட ஞான்றே கொள்ளும் அன்பும், அவ்வன்பின் பெருக்கால் உண்டாகும் கூட்டுறவும், அக்கூட்டுறவு பலநாள் தொடர்புற்றுக் களவில் நடப்பதும் 'களவு' எனப்படும். இதனைக் குறிஞ்சி நில ஒழுகலாறாக முன்னையோர்

வருத்தனர். தலைவனும் தலைவியும் உயிர் ஒன்றும் உடல் இரண்டுமாகக் களவில் வதிவர். தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் முன்னர் ஒருவிதத் தொடர்பும் இல்லை; அவன் பெற்றோர்க்கும் அவள் பெற்றோர்க்கும் எட்டுணையும் தொடர்பில்லை; ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தும் அறியார். இந்த நிலையில், இருவர்தம் உள்ளமும் ஒன்றுபின. இதுவே 'குறிஞ்சி நிலக் கூட்டுறவு'. இதனை

"யாயும் யாயும் யாரா இயரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெய்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே"—குறுந்தொகை, 40

என்னும் தலைவனது கூற்றால் உள்ளவாறு உண்ணலாம். மேலும்,

"கொடுப்பினன் குடைமையும் குடிநிரல் உடைமையும்
வண்ணமும் துணையும் பொரீஇ எண்ணா(து)
எமியேம் துணிந்த எமஞ்சால் அருவினை"—குறிஞ்சிப்பாட்டு, 30-32

என்னும் அடிகளாலும், 'உயிர்க்குப் பாதுகாவலாகிய அருவினை' என்றே பண்டைத் தமிழர் தம் களவு ஒழுக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது இனிது புலனாகும்.

பாலையின் பண்பு

களவில் தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்கு வைத்துக்கொள்ளும் போதும், தலைவனை விட்டுத். தலைவி பிரிந்திருப்புழியும் உண்டாகும் பிரிவு 'பாலை' எனப்படும், தலைவன் பிரிவால் தலைவி நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உற்றிருப்பாள். ஆதலின், இந்நிலைமை பாலை நிலத்துக்கு ஒப்பாக்கப்பட்டது. "என் தலைவன் அடிக்கடி என் கண்களையும் தோள்களையும், என் கூந்தலையும் பாராட்டி நேற்றுவரை இவண் இருந்தான்; இன்று பிரிந்தான்; அவன் மரங்களற்ற பாலை நிலத்துக்குச் சென்றான். அந்நிலமோ, கடல்போலப் பரந்தது; பேய்த் தேனைத்

தண்ணீர் என்று மான் அருந்தச் செல்லும் அமைவுடையது" என்று தலைவி வருந்துவதாகக் கீழ்வரும் செய்யுளால் உணரலாம்.

"கண்ணும் தோளும் தண்ணறுங் கதுப்பும்
... ... பலபா ராட்டி
நெருநலும் இவணர் மன்னே; இன்றே
பெருநீர் ஒப்பிற் பேஎய் வெண்தேர்
மரனில் நீளிடை மானசை உறாஉம்
சுமெட் டகம்பின் மத்தர் தின்ற
பிறவா வெண்ணெ யுருப்பிடத் தன்ன
உவரெழு களரி ஓமையங் காட்டு
வெயில்வீற் றிருந்த வெம்பலை அருஞ்சுரம்
ஏகுவர் என்ப தாமே தம்வயின்
இரந்தோர் மாற்றல் ஆற்று
இல்லின் வாழ்க்கை வல்லா தோரே."—நற்றிணை, 84

இப்பாவால் உண்மைக் காதலியின் உள்ளம் இத்தன்மையது என்பது இனிது விளங்கக் காணலாம்.

முல்லையின் முறுவல்

தலைவனது சிறு பிரிவில் மனைவி ஆற்றியிருத்தல் 'முல்லை' என்பது, ஏனைய நிலங்களைவிட முல்லை நிலம் அழகானது; முல்லை மலர் மாலைக் காலத்தே முறுவல் செய்வதே போலத் தலைவியை நோக்கி மலர்கின்றது. முல்லை நில மக்களாகிய கோவலர் தம் கன்று காலிகளை வீடு கட்கு ஓட்டிக்கொண்டு வரும் காட்சி கண்டு களிக்கத்தக்கது. வெளியிடம் சென்று மீளும் காலிகளும், முல்லையர் தீங்குழலும், முல்லை மலரும், தலைவிக்குப் பிரிந்து போன தலைவனை நினைப்பூட்டுகின்றன. அன்ன பொருள்களைக் காண்கையில் தலைவி தலைவனை நினைந்து வருந்துகின்றாள். தலைவி தோழியை நோக்கி,

"எல்லை கழிய முல்லை மலரக்
கதிர்சினந் தணிந்த கையறு மாலை

இரவரம் பாக நீந்தினம் ஆயின்
எவன்கொல் வாழி தோழி!
கங்குல் வெள்ளம் கடலினும் பெரிதே"—குறுந்தொகை, 387

என்று கூறுவதாகவுள்ள செய்யுள் தலைவனது பிரிவால் அவட்கு உண்டான எளிய நிலையை எழிலுறக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனமே, பிரிந்து மீளும் தலைவன் தன் பாகனை விளித்து, "பாக, என் மகனுக்குக் கதைகள் கூறுபவளாகிய என் காதலிக்கு என் தோள்கள் (விரைய அவளை அணைத்தற்கு) வருகின்றன எனக் காக்கைகள் என் வருகையை முன்னமே உணர்த்தியிருக்குமா?"

"தோள்வலி யாப்ப ஈண்டுநம் வரவினைப்
புள்ளறி வறீஇயின கொல்லோ? தெள்ளிதில்
காதல் கெழுமிய நலத்தள்; ஏதில்
புதல்வற் காட்டிப் பொய்க் குர்
திதலை ... அல்குல் தேமொழி யாட்கே"—நற்றிணை, 161.

5373

என்று உள்ளத்தில் ஒருவராலும் உரைசெய்ய அரியதொரு காதற் பெருக்கால் வினவும் வினவினை நோக்குங்கால், தலைவன் தலைவிபால் கொண்டொழும் தலையளி இன்ன தன்மைத்தென்பது இனிது விளங்கும். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காதல்கூர் கண்ணால் கவ்வ, அவ்வின்பப் பார்வையைக் கண்டு மகிழ்ந்து, முல்லை முறுவல் கொள்வதை எவரே இல்லை என்பர்!

நெய்தல் நெகிழ்ச்சி

கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல். தலைவனது நீண்ட பிரிவால் தலைவிக்கேற்படும் மன நெகிழ்ச்சி 'நெய்தல்' எனப்படும். பறவைகள் இல்லம் நோக்கித் திரைகடல் கடந்து மீள்வதையும், காலையிற் சென்ற பரதவர் தம் தாளாண்மையாற் பெற்ற பொருளுடன் தத்தம் இல்லோர் மகிழக் கரைசேரும் காட்சியையும் காணும் தலைவிக்குத் தனிமையும், மதியும், கடலும், காரிருளும் பிறவும் கூற்றாயமைகின்றன. அவள் கணவனது நெடும் பிரிவால் நெகிழ்ச்சி அடைகின்றாள்.

அந் நெகிழ்ச்சியால், "என் இயற்கை யழகு கெட்டது; தோள்கள் அழகிழந்தன; நெஞ்சம் துணுக்குறுகின்றது; கண்கள் துயின்றில, முகமோ வெளுத்துள்ளது தலைவனோடு விளையாடியதன் பயனாக யான் இன்னனமே விளிவதோ? கடற்கழியில் வெண்குருகு கத்துகிறது; அலைகள் கரையைப் பொருகின்றன; குளிர்ந்த பூஞ்சோலையின் நறு மண மலர்களை அலைகள் சிதற அடிக்கின்றன."

"தொல்கவின் தொலைந்து தோள்நலம் சாஅய்
அல்லல் நெஞ்சமொ டல்கலும் துஞ்சாது
பசலை யாகி விளிவது கொல்லோ?
வெண்குருகு நரலும் தண்கமழ் கானல்
பூமலி பொதும்பர் நன்மலர் மயக்கி
விலங்குதிரை உடைதரும் துறைவனொ(டு)
இலங்கெயிறு தோன்ற நக்கதன் பயனே?"

—குறுந்தொகை, 381.

என்று இவ்வாறு பண்டவன் பண்பும், இன்னல்தரும் தன் ஏகாந்தமும் எண்ணி எண்ணித் தலைவி, ஏங்குதல் முதலியன 'நெய்தல் நெகிழ்ச்சி' யாகும்.

மருதத்தின் மாண்பு

வயலும் வயல்சார்ந்த இடமும் மருதம் எனப்படும். இதன் ஒழுக்கம் 'ஊடல்' என்பது; ஊடல் நிகழ்ந்த வழிக் 'கூடலு'ம் உண்டென்பது கூறாது அமையுமெனக் கொள்க. எனினும் இவ்வூடற்குக் காரணம் யாதென ஓர்வது உறுபயன் விளைப்பதாகும். குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல் நிலங்களின் அமைப்பும் தொழிலும் நோக்குவோர்க்கு ஆடவர்தம் அரிய நேரம் மிகக் குறுகிய தென்பது தெளிவு. அந் நிலங்களில் உணவு தேடலிலேயே ஆடவனது பகற்போதெல்லாம் செல்லும் இயல்பினது. அவனைப்போன்றே, மகளிரும் தினைப்புனக் காவல், தயிர் கடைதல், விற்றல், மீனுப்புப்படுத்தல், உப்பெடுத்தல் முதலிய அருந்தொழிலில் ஈடுபடுவர். எனவே, இந்நிலங்களில் உள்ளோர் ஆண்டு

முழுவதும் உழைத்து உண்ணவேண்டுபவராகின்றனர். ஆகவே, இங்குள்ள ஆடவர் அறநெறிதவறி நடக்கச் சிறிதும் வழியில்லை. ஆனால் மருத நிலத்தார் வாழ்க்கை இங்ஙனமன்று. வயல்வேலை ஆறு மாதமே; ஏனைய மாதங்களில் வேலையற்றுத்திரிய வேண்டும் நிலையில் அமைகின்றனர். எனவே, அவர்கள் உல்லாச வாழ்க்கையை விரும்புதல் இயல்பே. அவர்தம் உல்லாச வாழ்க்கைக்கு உற்ற துணையாராகப் 'பரத்தையர்' உறுதலும் இயல்பே. இப்பரத்தையர் (பாணர்—பாணிச்சியர் அல்லர்) ஆடல் பாடல்களில் வல்லுநராயிருத்தல் பின்னும் பாராட்டற்பாலது. எனவே, காமநிறை இழந்த ஆடவர் இப்பரத்தையரிடை வதிவதும், பின் இல்லம் போதலும் இயல்பு. இக்கூடா ஒழுக்கத்தைத் தலைவி அறிவாளாயின், அவள் தலைவனிடம் சிறு கோபம் கொள்வள். இதனை 'ஊடல்' என்பர் முன்னையோர். இவ்வூடலைத் தலைவன் தக்க சமாதானங் கூறித் தணித்துத் தலைவியை மகிழச் செய்து அவளோடு கூடும் கூட்டம் 'கூடல்' எனப்படும். இதுவே இம் மருதநிலப்பண்பு. ஊடல் நிகழ்ந்த பின்னர்க் கூடல் நிகழுமாயின் அஃது எத்துணைப் பேரின்பம் பயப்பதென்பது பழைய பாக்களாலும் இல்லத்து நடைமுறையாலும் இனிதுணரலாம்.

பரத்தையர்க்கும் தலைவிக்கும், இக்காலத்தும் அவ்வப்போது மனவருத்த வாதங்கள் நிகழ்தல் யாண்டும் காணப்படல் போலவே, பண்டை மருதநிலத்துப் பயின்றிருத்தல் நூல்கள் வாயிலாக அறியக் கிடக்கின்றது. ஒரு பரத்தை, பாங்காயினர் கேட்பப் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்: "புதுவெள்ளம் வந்த பெரிய நீர்த்துறையை விரும்பி யாம் எமது கூந்தலில் ஆம்பலின் புறவிதழ் ஒடித்த முழுப் பூவைச் செருகி அப்புனல்விளையாட்டைச் செய்யச் செல்வோம்; தலைமகள் அதனை அஞ்சினளாயின், வெய்ய போரில் தூசிப்படை அழியும்படி எதிர்த்து நின்ற பல வேல்களையுடைய 'எழினி', பகைத்துக்கவர்ந்து கொண்ட பசக்கூட்டத்தை, உரியவர் ஒன்றுகூட்டித் தடுப்பதுபோலத் தோழியர் குழாத்துடன் தன் கொழுநனது மார்பை எமது கைக்கு அகப்படாதபடி காக்கட்டும்".

"கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி
யாமஃ தயர்கஞ் சேறும்; தானஃ (து)
அஞ்சுவ துடைய ளாயின், வெம்போர்
நுசம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனையான் பெருநிரை போலக்
கிளையொடு காக்கதன் கொழுநன் மார்பே".

—குறுந்தொகை, 80.

இதனைநோக்கப் பரத்தையின் மனப்பான்மையும், அவள் தலைவனிடம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கும் நன்கு விளங்கும். பரத்தையர் வெளியே வருகையில் தலைவி அவர்களைத் தலைவன் காணாதவாறு செய்யும் வழக்கம் உண்டென்பது பின்வரும் பாவால் புலனும்: "இப்பரத்தை பரந்த கண்களையுடையவளாய் நறுநாற்றம் அவாவிய கூந்தலையுடையளாய், அகன்ற தோள்களையும் வெண்பற்களையும் உடையாளாய் ஒன்றை ஒன்று தாக்குறும் தொடைகளைப் பெற்றவளாய், தழைகளை ஆடையாக அணிந்தவளாய், விழா முற்றத்தை அணி செய்ய வருகின்றாள்; அவளால் கலக்குறு வகையில் நம் கொழுநனைக் காமின்", என எச்சரிக்கின்றாள்:

"மடக்கண் தகரக் கூந்தற் பணைத்தோள்
வார்ந்த வாலெயிற்றுச் சேர்ந்துசெறி குறங்கிற்
பிணையல் அந்தழைத் தைஇத் துணையிலள்
விழவுக்களம் பொலிய வந்துநின் றனளே
எழுமினோ! எழுமினெங் கொழுநற் காக்கம்!"—நற்றிணை, 170.

தலைவன் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தில் இருத்தலை யறிந்த தலைவி வருந்தி, இல்லறவியல் வழாது நடந்து வருதலையும் தாங்கள் விரும்புவது இன்னதென்பதையும், தலைவனைக் கண்ட தோழிகள் அவற்கு எடுத்தியம்பல் நூல்களில் இன்பம் பயக்கும் பகுதிகளுள் ஒன்றாகும்.

"விளைக வயலே வருக இரவலர்
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
பல்விதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்
தண்டுறை யூரன் கேண்மை
வழிவழிச் சிறக்க எனவேட் டோமே,"—ஐங்குறுநூறு, 2.

(தலைவியைத் தோழிகள் 'யாய்' என்னல் நூல் வழக்காம்.) இதனால் தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பு இனிது விளங்கும். பரத்தையரைவிட்டுத் தன்னிடம் வந்த தலைவனை நோக்கித் தலைவி,

"வேண்டேம் பெரும நின் பரத்தை
ஆண்டுச்செய் குறியோ டீண்டுநீ வரலே"—ஐங்குறுநூறு, 48.

"என்னலம் தொலைவ தாயினும்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த மார்பே"—ஐங்குறுநூறு, 63.

எனத்தனது வெறுப்பைக் காட்ட, தலைவன் தான் அக் கூடா ஒழுக்கம் செய்திலன் என்று செப்புவன். அதற்குத் தலைவி நகைத்து,

"மறைத்தல் ஒல்லுமோ மகிழ்ந!
புதைத்தல் ஒல்லுமோ ஞாயிற்ற தொளியே?"
"சிறுவரின் இனைய செய்தி
நகாரோ பெரும, நிற் கண்டிசி னோரே?"

எனப் பரத்தையர் கூட்ட முண்மையை வலியுறுத்துப் பேசிக் கோபப் படுதல் ஊடலாகும். பின்னர்த் தலைவன் பலவாறு சமாதானம் கூறித் தலைவியைக் கூடுவன். பரத்தையர் கூட்டுறவு தலைவனுக்கிருந்ததேனும் அதனைத் தலைவியும் தோழியும் முற்றும் கேவலப் படுத்தினால்லர் என்பதும், தலைவன் தலைவியினிடம் என்றும் நீங்கா அன்புடையனாயிருந்தான் என்பதும், தலைவன் இங்ஙனம் பரத்தையர் இல்லம்சேறல் மருதத்து மட்டுமே என்பதும் பண்டைய நூற்பயிற்சி யுடையோர் நன்கறிந்த செய்திகளாம்.

மொழிவளர்ச்சி-அரசியலார் தரவு

திரு. அ. திருமலைமுத்துசுவாமி, B. O. L. (Hons), B. T; Dip. Lib. Sc.
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

நிலவுலகில் இன்று இரண்டாயிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றுறு மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இவைகள் தவிர எண்ணிறந்த மொழித் திரிபுகளும் (dialects) காணப்படுகின்றன: ஆனால் இவற்றுள் பண்பட்ட மொழிகள் எனப்படுவன ஒரு சிலவே. சிறப்புடைய சில பண்பட்ட மொழிகளைத் தெரிந்து கொள்வது பெரிதும் பயன் அளிக்கும். அத்தகைய மொழிகளில் ஒரு சில பின்வருபவை:

1. ஆங்கிலம்
2. பிரெஞ்சு
3. செர்மன்
4. சுபானிசு
5. போர்த்துகீசு
6. ருசிய மொழி
7. இத்தாலிய மொழி
8. சப்பானிய மொழி

இவ்வெட்டு மொழிகளும் இன்று இத் தரணியின் பெரும்பான்மையான பகுதிகளில் பேசப்படுகின்றன. இம் மொழிகளைத் தெரிந்த ஒருவன் உலக மக்கள் பலருடனும் உறவாட முடியும்; உலகினைச் சுற்றி வரலாம். இத்துடன் அராபி, சீனம், மலாய், டச்சு மொழிகளையும் அறிந்து, வேறு சில மொழியினங்களைப் பொதுவாக அறிந்துகொண்டால், போலிச்சு, செக், சுவீடிச், டேனிச், பின்னிச், ஹங்கேரி மொழிகளுக்கிடையே காணப்பெறு வேற்றுமைகளையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ் வளவில் ஒருவனது மொழிக்கல்வி ஒருவாறு முற்றுப் பெறுகின்றதெனக் கூறலாம்.

மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டாயிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றுறு மொழிகளில், அமெரிக்க நாட்டுச் செவ்விந்திய மொழிகள் ஆயிரம்; ஆப்பிரிக்க நீக்ரோவினரால பேசப்படுவது ஐந்நூற்றிற்கு மேற்பட்டவை; ஆஸ்தி[illegible] நியூகினியா, பசிபிக் தீவுகள் முதலிய இடங்களில் வழங்குவன ஐந்நூற்றுக்கு அதிகமான மொழிகள் ஆசியமக்களால் கையாளப்படும் மொழிகள் ஒரு சில நூல்களில் அடங்கப்பெறும். எனினும் இம் மொழிகள் பலவும் ஒ[illegible]ான வரலாற்றுச் சிறப்புடையன என்று கூறுவதற்கில்லை. இம் மொழிகளிலும் ஒரு சிலவே பண்பட்ட மொழிகளாகும்.

உலகில் வழங்கும் பல்வேறு மொழிகளுள் ஒரு சிலவற்றுள் காணப் பெறும் ஒற்றுமையினைக் கொண்டு, எனை மொழிகளையும், பத்து இனங் களுக்குள் அடக்கியுள்ளனர். அவைகள் வருமாறு:

1. இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகள் (Indo European)
2. செமிட்டோ-ஹேமிடிக் மொழிகள் (Semito-Hamitic
3. ஊரல்-ஆல்டெயிக் மொழிகள் (Ural Altaic)
4. சப்பானிய-கொரிய மொழிகள் (Japanese Korean)
5. சினோ-திபெத்திய மொழிகள் (Sino-Tibetan)
6. திராவிட மொழிகள் (Dravidian)
7. மலாய், பாலினேசிய மொழிகள் (Malayo-Polynesian)
8. ஆப்பிரிக்க நீக்ரோ மொழிகள் (African Negro)
9. அமெரிக்கச் செவ்விந்திய மொழிகள் (American Indian)
10. பிற மொழிகள் (Other Groups)

வரலாறு, போர், பொருளியல், கலாசாரம், அரசியல் ஆகிய இவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்தோமானால், உலகில் தலை சிறந்த மொழிகள் என்று எண்ணுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவை நூற்றுக்கணக்கில்தான் இருக்கும்; எனினும் எல்லா மொழிகளும் ஒரேசிறப்புடையன என்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றிடையே எத்தனையோ வேறுபாடுகள் உண்டு.

ஒரு மொழியின் சிறப்பிற்கு எத்தனையோ காரணங்களை எடுத்தியம்ப லாம். ஒரு மொழியைப் பேசுவோரது எண்ணிக்கை கொண்டே அதன் சிறப்புக் கருதப்படுகின்றது; எண்ணிக்கை மிகுதியாய் இருந்தால் ஒரு மொழி சிறந்ததெனச் சிலர் நினைக்கின்றனர். அது முற்றிலும் தவறான தாகும். ஒரு மொழியினைப் பல்வகைக் கோணங்களிலிருந்து ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருதலே பொருத்த முடையதாகும். பேசுவோரது எண் ணிக்கையைப் பார்ப்பதைவிட அம் மொழி பண்பட்ட மொழியா, வரலாற் றுச் சிறப்புடையதா என்பன எல்லாம் அறிதல் வேண்டும். உதாரணமாக சுபானிசு—கிரேக்க மொழிகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இன்று சுபானிசு மொழியினைப் பேசும் மக்களது எண்ணிக்கை பத்துக் கோடிக்கு மேற்பட்ட தாகும். இது ஒன்றினைக் கொண்டு, இம் மொழி பண்டுதொட்டுப் பயின்று வந்த பண்பட்ட கிரேக்க மொழியை விடச் சிறந்தது, அல்லது அதே யளவு சிறப்பினைக் கொண்டது என்று கூறுதற்கில்லை. இன்று கிரேக்க மொழியினை எண்பது லட்சம் மக்கள் தான் பேசுகின்றார்க ளென்றாலும்,

தற்காலத்தில் தலை சிறந்தவை எனக் கருதப்படும் பல மொழிகளில், ஒரு சில மொழிகள் வளமாவதற்கும், உருவாவதற்கும் காரணமான தாய்மொழி என்ற அளவில் கிரேக்க மொழி தனிச் சிறப்புக் கொண்டுள்ளது.

அரசியல் செல்வாக்கும், கலாசாரமும் மொழித் துறையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு ஓரளவு காரணமாக அமைகின்றன எனக் கூறலாம். 90 லட்ச மக்களால் பேசப்படும் டச்சு மொழியானது, அவர்கள், வியாபார அடிப்படையில் முன்னர் முதலில் வந்து பின்னர் ஆதிக்கம் செலுத்திய, சாவா, சுமத்திரா, போர்னியோ, செலெபெசு போன்ற இடங்களில் வாழும் 60000000 மக்களாலும், பேசப்படுகின்றது. இங்குள்ள மக்கள் தங்கள் தாய் மொழியாகிய 'மலாய்' மொழிக்கு எவ்வளவு சிறப்புத் தருகின்றனரோ, அவ்வளவு சிறப்பினை டச்சு மொழிக்கும் கொடுக்கின்றனர். இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த மற்றொரு மொழி பிரெஞ்சு மொழியாகும். இம் மொழி உலகில் பெரும்பான்மையான மக்களால் பேசப் படுகின்றது. 42000000 பிரெஞ்சு மக்கள் தவிர, பெல்சியம் சுவிட்சர்லாந்து இவ் விரண்டிடங்களிலும் இம்மொழியினைப் பேசும் மக்கள் 60 லட்சம் உள்ளனர். இது தவிர கனடாவிலும், உலகில் பலவேறு பாகங்களிலும் பிரெஞ்சு மக்கள் ஆதிக்கம் செலுத்திய பல பகுதிகளிலும் இம் மொழி நின்று நிலவுகின்றது. மேலும் ஐரோப்பிய நாடுகளில், கற்றறிந்த மக்கள், பிரெஞ்சு மொழியின் சிறப்பினைக் கருதி அதனைக் கற்று வல்லுநர்களாய் விளங்குகின்றனர். அமெரிக்கா, ஹாலந்து, இத்தாலி, போலந்து ஆகிய நாடுகளில், பிரெஞ்சு மொழி பொதுவாகவே கற்றறிந்த பலரால் கையாளப் படுகின்றது. இது போன்றே, இந்தோ ஆரிய, திராவிட, முண்டா மொழிகளைத் தாய் மொழிகளாக வுடைய இந்திய மக்களுக்கு, ஆங்கில மொழி, பொது மொழி யாகப் பயன் படுகின்றது. இதற்குக் காரணம் அரசியல் செல்வாக்கே. இவ்வாறு அரசியல் செல்வாக்கானது, ஒரு மொழியினைப் பேசுவோரது எண்ணிக்கை அதிகமாதற்குக் காரணமாக அமைவதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம்.

*மதிப்புரை

சிவஞான சித்தியார்-சுபக்கம்: பதவுரையும் பொழிப்புரையும்.

சிவஞான சித்தியார் என்பது மெய்கண்டார் இயற்றிய சிவஞான போதம் என்ற சித்தாந்த சைவ நூற்குச் சிறந்த விருத்தியுரை நூலாகும். இவ் விருத்தியைச் செய்தவர் மெய்கண்டார்க்கு மாணவரான அருள்நந்தி சிவாச்சாரியார். சிவஞான போதம் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் செய்யப்பட்டது. அது 12 சூத்திரங்களை உடையது. அப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் உட்பொருள்களைத் தெளிவான முறையில் விளக்கிக் கூறுவதே சிவஞான சித்தியார் என்பது.

இந் நூற்செய்யுட்களுக்கு கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துப் பெருந் துறவியாக இருந்தவரும் வடநூற்கடலும் தமிழ் நூற்கடலும் நிலை கண்டுணர்ந்தவருமான மாதவச் சிவஞான யோகிகள் என்பவர் பொருத்தமான பொழிப்புரைத்துள்ளார். அப் பொழிப்புரையைத் தழுவித் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துப் பதினெட்டாவது குரு மகாசந்நிதானமாக விளங்கிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் சிறந்த முறையில் பதவுரை எழுதியுள்ளார். முன்பே இப் பதவுரையும் பொழிப்புரையும் வெளிவந்துள்ளன. இவ்விரண்டு உரையும் சில மாதங்களுக்கு முன் ஒரு நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக் குரு மகாசந்நிதானமாக எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் சுவாமிகள் பட்டத்திற்கு வந்தவுடன் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் ஆண்டுதோறும் சித்தாந்த சைவமாநாடு நடத்துகின்றனர். மூன்றாவது மாநாட்டு மலராக இந் நூல் வெளிவந்துள்ளது. பல ஏட்டுப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிப் பெரும்பாலும் பிழைகள் இல்லாமல் இந் நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது பாராட்டத் தகும். நூலின் முதலில் இந்நூற் பொருளையும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் செய்து வரும் சிவத்தொண்டு

* மதிப்புரைக்குப் புத்தகம் அனுப்புவோர் 2 பிரதிகள் அனுப்ப வேண்டும்.

பத்திய விவரங்களையும் எழுதி வெளியிட்டிருப்பவர் இவ் வாதீன வித்துவான் சிறந்த தமிழ்ப் புலவராகிய சித்தாந்த சைவமணி, த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள். இப் பேரறிஞர் தமிழ் நூல்களையும் சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் பழுதறப் படித்தவர். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் இப் பெரும் புலவரைத் தம் ஆதீன வித்துவானாகப் பெற்றிருத்தல் பெரிதும் போற்றற்குரியதாகும். இந் நூலின் இறுதியில் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி, அரும்பதம் முதலியவற்றின் அகராதி அரும்பதக் குறிப்பகராதி, அருந் தொடர் அகராதி என்பன இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நூலைப் படிப்பார்க்குப் பெருந்துணை செய்வன.

இன்றுள்ள குரு மகா சந்நிதானம் பட்டத்திற்கு வந்த மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள் சிவநெறித் தொடர்பான பல நூல்களை வெளியிட்டு வருதல் அறிஞர் பாராட்டுக் குரியதாகும். இவர்கள் பெருமுயற்சியால் ஆதினத்தின் இதுகாறும் அச்சாகாமல் உள்ள பல நூல்கள் வெளியாதல் வேண்டும் என்பது தமிழ்ப் பெருமக்கள் விருப்பமாகும். இங்ஙனம் சீரிய முறையில் சிவப் பணி செய்துவரும் ஆதின கர்த்தருக்கு நமது நன்றி உரியதாகுக.

டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்படும் புத்தகங்கள்.

I. சங்கப்பிரசுரம்.

		ரூ.	அ.	ப.
4.	வைத்தியசாரசங்கிரகம்	5	0	0
5.	பன்னூற்றிரட்டு	3	0	0
8.	தமிழ்ச்சொல்லகராதி மூன்றும்பாகம்	5	0	0
10.	தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (நச். உரை)	1	12	0
11.	திருவருணைக்கலம்பகம்	0	6	0
13.	கலைசைச்சிலேடைவெண்பா	0	6	0
15.	திருவாரூர் நான்மணிமாலை	0	4	0
16.	ஸ்ரீகிருஷ்ணசரித்திரவிமர்சம்	1	4	0
17.	பன்னூற்றிரட்டு (செலக்ஷன்)	0	4	0

II. செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஐந்திணையைம்பது (உரையுடன்)	0	4	0
2	கணூால் (5) இனியநாற்பது (உரை)	0	3	0
4.	புலவராற்றுப்படை	0	3	0
7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்)	0	6	0
8.	திணைமாலைநூற்றைம்பது (உரையுடன்)	0	8	0
9.	அநுமானவிளக்கம்	0	10	0
10.	அட்டாங்கயோகக்குறள்	0	2	0
12.	பன்னிருபாட்டியல்	0	12	0
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை)	0	4	0
14.	முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள்	0	3	0
16.	திருவாரூருலா	0	8	0
17.	சுகசந்தர்சனதீபிகை	0	12	0
8.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்	0	4	0
[illegible]	தேவையுலா	0	3	0
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்)	0	8	0
22.	திருக்கலம்பகமூலமும் உரையும்	1	0	0
23.	விக்கிரமசோழனுலா	0	8	0
24.	குருமொழிவினாவிடை	0	1	0
25.	கேசவப்பெருமான் இரட்டைமணிமாலை	0	2	0
26.	திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம்	0	1	0
27.	மதுரைத்திருப்பணிமாலை	0	8	0
30.	ஞானாமிர்தக்கட்டளை	0	3	0
32.	மநீஷாபஞ்சகம்	0	8	0
36.	உவமானசங்கிரகம்	0	1	0
37.	மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும்	4	8	0
38.	திருப்புல்லாணிமாலை	0	2	0

	திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர்பிள்ளைத்தமிழ் ...	0	8	0
41.	பொருட்டொகைநிகண்டு	0	6	0
42.	அகராதிநிகண்டு	0	12	0
43.	மேகவிடுதூது	0	2	0
44.	திருக்குற்றாலமாலை	0	2	0
45.	தண்டலையார்சதகம்	0	4	0
46.	இராமோதந்தம்	0	3	0
47.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும் (2-வது 100) ...	1	0	0
48.	சேதுநாடும் தமிழும்	0	6	0
52.	கூடற்புராணம்	0	10	0
53.	திருவள்ளுவர் (ஆங்கிலம்)	0	6	0
54.	அரும்பொருள்விளக்கநிகண்டு...	1	4	0
55.	மாறனகப்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும் ...	0	12	0
56.	பாப்பாவினம்	0	10	0
57.	மதுரைமும்மணிக்கோவை	0	5	0
58.	பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ்	0	3	0
59.	கடம்பர்கோயில் உலா	0	6	0
60.	சங்கரநயினார்கோயில் அந்தாதி	0	6	0
61.	கலைசைக்கோவை	0	12	0
62.	பெருந்தொகை	5	0	0
63.	சூடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார்தோத்திரப்பாமாலை ...	0	5	0
64.	சிராமலைக்கோவை	0	12	0
65.	மத்யமவியாயோகம்	0	2	0
67.	அமிர்தரஞ்ஜநி	0	2	0
69.	பொன்வண்ணத்தந்தாதி மூலமும் உரையும் ...	0	8	0
70.	திருச் சிறுபுலியூருலா	0	12	0
71.	துணைத்தலைவர் நினைவுமலர்	0	10	0

1. சங்கத்தினின்று மாதம் ஒருமுறை அரிய பெரிய விஷயங்களைக் கொண்டுவெளியாகிவரும் இச்" செந்தமிழ் "ப்பத்திரிகைக்கு வருஷச்சந்தா ரூ. 4. தனிப்பிரதியின் கிரயம் அணா 8. வெளிநாடுகளுக்கு வருஷச்சந்தா ரூ. 4-8-0. இதுவரை 50 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசமில்லை. 12 மாதப்பகுதிகள் உள்ள பைண்டு செய்யாத தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4—0—0 வீதம் விற்கப்பெறும். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

2. சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்களை ஒரு ரூபாய்க்கும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்கட்கு ரூபா ஒன்றுக்கு அரையணா வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.
S. சிவஸ்வாமி, மானேஜர்.

Printed by Srimathu R. SHANMUGA RAJESWARA NAGANATHA SETHUPATHY AVL., and Published by T. N APPAN IYENGAR at the Tamil Sangam Power Press, No. 54, Tamil Sangam Road, Madura.